

Косарі

Яків Щоголів

Ще роса з житів не спала,
Ми взяли бруски й клепала
І з зорі
Гострим коси, в ручку йдем,
Колос під ноги кладем —
До зорі.

Пройдем гони, другі й треті,
А жита як очерети —
Не проб'єм;
Тягнем коси — так блищать,
Вдарим в жито —
аж бряжчать, —
Ми все йдем.

Жовте жито переспіло,
Тим і спину надломило —
Аж болить;
Нуте ж, нуте, косарі,
Недалеко до зорі, —
Потягніть!

День заходе, сонце сяде,
Кашовар таган наладе
Над огнем,
Сядем ми до казана,
Поїмо куліш до дна
Й оддыхнем.

На покоси впали роси,
Не бряжчать об жито коси
На ланах,
І до ранньої зорі
Позаснули косарі
На стернях.

1877